

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **D. T. M.**, narozený X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 4. 2. 2020, č. j. OAM-926/ZA-ZA11-HA12-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2020, č. j. OAM-926/ZA-ZA11-HA12-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobce tak, že se mu mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žalobce uvedl, že byl zkrácen na svých právech, neboť žalovaný porušil § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 14a zákona o azylu. Žalovaný především nezjistil řádně skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a v důsledku toho nesprávně aplikoval

příslušná ustanovení zákona o azylu. Žalobce má za to, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, konkrétně doplňkové ochrany podle §14a zákona o azylu, neboť mu v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy, a proto napadené rozhodnutí považuje za nezákonné. Blíže žalobce uvedl: „*Do Vietnamu se žalobce vrátit nemůže. Situace v oblasti lidských práv je špatná, otec byl válečný veterán a byl vězněn. V ČR žije žalobcova manželka s uděleným trvalým pobytem a jeho dvě dcery s českým občanstvím. V případě návratu do Vietnamu by došlo k zprůtrhání jeho rodinných vazeb a ve Vietnamu mu hrozí pronásledování z politických důvodů a z důvodu aktivit jeho otce.*“ Dále žalobce uvedl, že jeho otec měl být vězněn pro jeho odpor proti vládě Vietnamské socialistické republiky. S politikou vlády byl žalobce také nespokojený. Navíc je rovněž vojenským veteránem. Do České republiky měl přicestovat z Alžírsko. Závěrem vyjádřil obecné obavy ze zhoršení ochrany lidských práv v zemi jeho původu.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem, přihlédl k nim a shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu, a rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Žalovaný má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. V průběhu řízení správní orgán postupoval v souladu s právními normami, jimiž je při rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu vázán. Důvody k udělení mezinárodní ochrany formou azylu podle § 12, § 13 ani § 14 zákona o azylu v případě žalobce shledány nebyly. Stejně tak absentují důvody k udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalovaný je přesvědčen, že stav věci byl zjištěn dostatečně, přičemž vycházel z relevantních a dostatečně aktuálních podkladů a z konkrétních sdělení žalobce. V podrobnostech žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a správní spis. Ohledně výčtu ustanovení, která měl žalovaný dle žalobce porušit, správní orgán uvádí, že se jedná pouze o námitku v obecné rovině, přičemž jmenovaný neupřesnil, jakých pochybení se žalovaný dopustil. Takto formulovaná námitka je tudíž neprojednatelná. K námitce žalobce, že by v případě jeho návratu do Vietnamu došlo ke zprůtrhání jeho rodinných vazeb, žalovaný uvádí, že důvody, pro které je možné některou z forem mezinárodní ochrany udělit, jsou zákonem přesně vymezené, přičemž existence rodinných vazeb žadatele o mezinárodní ochranu na území ČR mezi ně nepatří. K žalobcově tvrzení, že mu hrozí pronásledování z politických důvodů a z důvodu aktivit jeho otce, správní orgán uvádí, že jmenovaný měl možnost a povinnost tuto skutečnost uvést již během předcházejícího řízení. Vzhledem k tomu, že tak učinil až v rámci této žaloby, správní orgán toto tvrzení považuje za účelové.
4. V následné replice žalobce uvedl, že na území České republiky pobývá od roku 1993, od kdy zde řádně podnikal (OSVČ) a odváděl daně. Rovněž zde vlastní nemovitost. V zemi původu nemá žádné zázemí, jeho rodiče zemřeli. Zbývá mu pět let pro dosažení důchodového věku, přičemž bez starobního důchodu nebude moci nikde žít. Závěrem uvedl, že v zemi jeho původu jsou stále více zatýkáni a stříleni političtí disidenti a jsou porušována lidská práva.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
6. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Článek 46 odst. 3 procedurální směrnice vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (srov. čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože

doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, a žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla v projednávané věci podána dne 22. 10. 2019, může se žalobce dovolávat přímého účinku uvedeného článku procedurální směrnice. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se pak neužije.

7. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, protože účastníci řízení s takovým postupem vyjádřili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 22. 10. 2019 požádal o udělení mezinárodní ochrany a dne 25. 10. 2019 poskytl údaje k této žádosti. Uvedl své jméno, příjmení a datum narození. Narodil se na území Vietnamské socialistické republiky, jejímž státním příslušníkem je. Hovoří vietnamsky, je národnosti *kinh* a bez vyznání. Nemá členem žádné strany ani hnutí, nikdy se politicky neangažoval a o politiku se nezajímá. Je ženatý a má dvě zletilé dcery. Jeho žena a dcery žijí v České republice. Zdravotně je v pořádku, až na vysoký tlak, na jehož léčbu bere léky. V roce 1994 přicestoval letecky na území České republiky. Jako důvody žádosti o mezinárodní ochranu uvedl: „*Byl jsem propuštěn z vězení 13. 10. 2019, mám předvolání k soudu 13. 11. 2019. Čekám na jednání soudu. Také tady chci žít a podnikat. Jiné důvody nemám.*“
9. V rámci pohovoru dne 25. 10. 2019 žalobce uvedl, že v roce 1993 měl problémy se spolupracovníky a chtěl získat práci, proto přijel do České republiky v roce 1994. V roce 2005 získal povolení k trvalému pobytu. O toto povolení přišel, protože „*pod vlivem alkoholu a léků jsem psychicky nezvládl vyprjatou situaci v rodině. Napadl jsem fyzicky děti a rozbil zařízení v domácnosti. Za to jsem byl odsouzen na 8 let odnětí svobody.*“. Dne 13. 11. 2019 proběhne soudní řízení o rozvodu s jeho ženou. Zemi původu navštívil dvakrát, a to v letech 1998 a 2011. Poprvé kvůli výročí smrti otce, podruhé byl na návštěvě. Při těchto návštěvách neměl jakékoliv problémy. Případný návrat do země původu označil za problematický vzhledem k jeho věku a chybějícímu zázemí. Problémy se státními orgány v zemi původu neměl. S vycestováním nemá jiné problémy než nedostatek peněz. Výslovně potvrdil, že uvedl veškeré důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu a nic dalšího nechťel uvést. Doložil kopii předvolání k soudu. Zpětné přetlumočení protokolu a jeho kontrolu odmítl.
10. Z kopie vyrozumění Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 23. 9. 2019, sp. zn. 56 C 143/2019, vyplývá, že žalobce a jeho žena byli účastníky řízení o rozvodu manželství, a žalobce byl vyrozuměn o odročení jednání ve věci z 5. 11. 2019 na 13. 11. 2019.
11. Z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob žalobce ze dne 8. 1. 2020 vyplývá, že žalobce byl na základě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2012, sp. zn. 46 T 2/2012, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 7. 2012, sp. zn. 10 To 55/2012, odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 8 let za spáchání trestných činů týrání svěřené osoby, pohlavního zneužívání a nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů.
12. Dále je součástí správního spisu zpráva „Vietnam Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), 2018“ obsahující údaje o zemi původu žalobce a zpráva „Vietnam Informace OAMP, 31. května 2019“ pojednávající o politické a bezpečnostní situaci v zemi.
13. Součástí správního spisu je rovněž výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky k osobě žalobce, z něhož mimo jiné vyplývá, že žalobce byl od 6. 8. 2008 držitelem povolení k trvalému pobytu občanů třetích států, které bylo zrušeno s účinností od 1. 2. 2013.
14. Dne 22. 1. 2020 proběhlo seznámení žalobce s podklady rozhodnutí. S těmi se žalobce seznámit odmítl a jejich doplnění nenavrhoval. Nové skutečnosti a informace rovněž nesdělil.

15. Následně žalobce předložil žalovanému dne 23. 1. 2020 úředně ověřený překlad svého rodného listu, z něž vyplývá, že jeho otec byl povoláním voják. A dále předložil výpis z katastru nemovitostí se stavem ke dni 15. 10. 2019 prokazující vlastnické právo (v rámci společného jmění manželů) k bytové jednotce č. X nacházející se v budově č. p. X, X, X, stojící na parcele č. X, X, X, v k. ú. X na území hlavního města Prahy. K těmto dokumentům připojil vyjádření, v němž poukazuje na neexistenci lidských práv v zemi jeho původu a dále na to, že jeho otec zemřel v 64 letech v důsledku stresu a byl perzekuován komunistickou vládou země původu žalobce, se kterou byl žalobce nespokojený („*byl jsem také naštvaný*“). Dále žalobce uvedl, že v České republice žije již 25 let se svou manželkou a dětmi a po tuto dobu dodržoval veškeré zákony. Důvodem spáchání trestného činu byl konflikt a dlouhodobá deprese v rámci rodiny, z čehož se už vyléčil. V zemi původu nemá žádné zázemí, pracovní místo či důchod. Závěrem uvedl, že pokud nebude možné, aby pokračoval ve svém životě v České republice, přeje si být přemístěn do Spolkové republiky Německo nebo do Norského království.
16. Napadené rozhodnutí si žalobce převzal dne 10. 2. 2020. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný podrobně shrnul dosavadní průběh řízení, zjištěné skutečnosti a skutečnosti uváděné žalobcem a konstatoval, že v řízení nevyšly najevo jakékoliv skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany žalobci. Zejména tvrzení žalobce o jeho politickém nesouhlasu s vládou země jeho původu žalovaný považuje za účelové a zcela vágní. Účelovost je spatřována v tom, že žalobce tyto skutečnosti při pohovoru vůbec nesdělil (naopak sdělil, že politicky aktivní nebyl), v zemi původu byl několikrát, aniž by o něj projevil zájem státní orgány země původu, přičemž o mezinárodní ochranu požádal až v roce 2019 poté, co mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu z důvodu spáchání úmyslného trestného činu, a nikoliv v roce 1994, kdy poprvé přicestoval do České republiky. Obecný nesouhlas s režimem v zemi původu není relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Dále žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 14. 1. 2004, č. j. 5 Azs 25/2003-94, uvedl, že nedodržování lidských práv v zemi původu žalobce, které nebylo nijak namířeno proti žalobci, nepředstavuje státní represí, pro kterou by bylo nutné udělit mezinárodní ochranu. Státní represí rovněž není absence rodinného nebo ekonomického zázemí žalobce v zemi jeho původu (k tomu odkázal na zprávu Mezinárodní organizace pro migraci a možnosti, které tato organizace nabízí). Žalovaný dospěl k závěru, že hlavním důvodem žádosti žalobce je snaha legalizovat si pobyt na území České republiky. Rovněž ve vztahu k doplňkové ochraně podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu žalovaný shrnul, že rodinné vazby nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v jakékoliv její formě, což podpořil odkazy na judikaturu NSS. Žalobce nijak neprokázal, že by neudělením doplňkové ochrany došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky v oblasti ochrany rodiny a práva na rodinný život. Tento závěr dále podpořil odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2011, č. j. 4 Az 9/2010, z něž vyplývá, že rodinný život cizince na území České republiky má být realizován za pomoci zákona o pobytu cizinců, přičemž pokud cizinec vlastní vinou přestane splňovat podmínky pro jeho pobyt na daném území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky.

Posouzení žaloby soudem

17. Žalobce nejprve obecně namítal, že v řízení byla porušena ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Tvrdil, že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, a neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí. Nejistil tak všechny rozhodné skutečnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tato obecná tvrzení však soud nepovažuje za samostatné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových*

okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citace a parafráze ustanovení správního řádu, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se proto jimi samostatně nezabýval a rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.

18. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil jeho situaci, přičemž žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany, protože v zemi původu mu hrozí nebezpečí vážné újmy. Návratem do země původu by došlo ke zpřetrhání rodinných vazeb s manželkou a jeho dvěma dcerami.
19. Podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
20. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Evropská úmluva o lidských právech“) má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.
21. Pojem rodinného života není Evropskou úmluvou o lidských právech definován, je však vykládán poměrně extenzivně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Vztahem zakládajícím rodinný život je především vztah manželů v zákonném a *skutečném* manželství, přičemž důraz je kladen na *fungující*, nikoli pouze formální, *rodinné vztahy* (srov. např. rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva ze dne 15. 10. 1986 ve věci *K. proti Spojenému království*, stížnost č. 11468/85, dostupné na <http://echr.coe.int>). Fungující reálné vztahy mezi rodiči a jejich dětmi do kategorie rodinného života spadají rovněž.
22. Ze správního spisu, konkrétně z popisu z rejstříku trestů žalobce a z jeho výpovědi, vyplynulo, že žalobce spáchal několik úmyslných trestných činů, kterých se dopustil na svých dětech (dcerách). Ze správního spisu rovněž vyplynulo, že v době podání žádosti žalobce bylo vedeno řízení u Obvodního soudu pro Prahu 4 ve věci rozvodu manželství žalobce a jeho manželky. Za této skutkové situace, kterou žalobce nijak nerozporoval, se soud domnívá, že žalobce může stěžet namítat existenci skutečného a fungujícího rodinného společenství na území České republiky. Ve vztahu k manželce se žalobce nemůže dovolávat práva na rodinný život ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, neboť vztah mezi ním a jeho manželkou rodinný život nepředstavuje. Rovněž trestné činy, jichž se dopustil na svých dětech, nasvědčují tomu, že žalobce se svými dcerami nemá fungující a reálné rodinné vztahy. Ty jsou charakterizovány především láskou k dítěti, všeobecnou podporou a poskytovanou péčí a ochranou. Nadto skutečnost, že žalobce zůstává otcem dnes již zletilých dcer, sama o sobě nepředstavuje situaci, která by představovala rodinný život chráněný uvedeným článkem Evropské úmluvy o lidských právech. Rovněž to, že žalobce žádal o své přemístění do Spolkové republiky Německo či Norského království svědčí spíše o tom, že případné odloučení od své rodiny nepokládá za důležité. Skutečnosti svědčící o opaku žalobce v předcházejícím správním řízení netvrdil, ani neprokazoval, přičemž tak neučinil ani v žalobě. Vycestování žalobce by nebylo v rozporu s právem na jeho soukromý život ani z titulu jeho vlastnictví nemovité věci (bytové jednotky) v rámci společného jmění manželů.
23. K námitce žalobce, že jeho návratem do země původu by mohlo být porušeno jeho právo na soukromý či rodinný život ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, a tím

způsobena vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, soud dále uvádí, že z Evropské úmluvy o lidských právech vyplývá povinnost posoudit možný dopad do práva jednotlivce, jestliže tento hájitelným způsobem tvrdí, že existují důvody se domnívat, že toto právo bude porušeno [srov. Evropský soud pro lidská práva: Leander proti Švédsku, rozsudek ze dne 26. 3. 1987, stížnost č. 9248/81, § 77 písm. a)]. Základem pro posuzování zásahu do práva podle čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech musí být dostatečná tvrzení, která prokazují, že v případě návratu do země původu bude soukromý či rodinný život, respektive jeho přenos ze země, kde cizinec žádá o mezinárodní ochranu, znemožněn (srov. usnesení NSS ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Azs 3/2010-62). Obecná tvrzení žalobce o existenci manželství a příbuzenství s již zletilými dcerami nacházejícími se na území České republiky či skutečnost, že zde žalobce vlastní v rámci společného jmění manželů bytovou jednotku, nelze podle soudu považovat za hájitelná a podložená tvrzení o zásahu do jeho soukromého či rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, tj. ani o hrozbě vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

24. Námitka žalobce, že žalovaný nesprávně posoudil jeho situaci, přičemž žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany, protože v zemi původu mu hrozí nebezpečí vážné újmy, je proto nedůvodná.
25. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný nesprávně posoudil jeho situaci, přičemž žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, protože v zemi původu mu hrozí pronásledování z politických důvodů (nesouhlas s režimem) a z důvodů aktivit jeho otce. Zároveň namítl, že do České republiky přicestoval přes Alžírsko.
26. K tomu soud uvádí, že žalobce při pohovoru uvedl, že se o politiku nikdy nezajímal a z vlasti vycestoval z pracovních důvodů (jak na straně země původu, tak na straně České republiky) a že o mezinárodní ochranu žádá z toho důvodu, aby se mohl účastnit soudního rozvodového řízení a pracovat v České republice. O tom, že není osobou, která by byla v zemi původu pronásledována, svědčí i skutečnost, že žalobce byl několikrát v zemi původu, aniž by měl jakékoliv problémy se státní mocí či jakoukoliv její složkou. Rovněž o mezinárodní ochranu nepožádal v roce 1994, ale až v roce 2019 poté, co mu bylo odebráno povolení k trvalému pobytu. Skutečnost, že jeho otec byl válečný veterán, který byl v zemi původu žalobce vězněn z politických důvodů (jak se patrně snaží žalobce naznačit), žalobce nijak nerozvedl, přičemž není jasné, jak by se tato skutečnost mohla projevit konkrétně v pronásledování jeho osoby. Žalobce navíc přišel s těmito tvrzeními až v pozdější fázi řízení, zejména až poté, co byl seznámen se všemi podklady rozhodnutí. Nejsou zde přitom pro to žádné ospravedlnitelné důvody.
27. Z judikatury NSS podle zdejšího soudu pro projednávanou věc vyplývá, že jestliže žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až po letech pobytu poté, co bylo jeho povolení k trvalému pobytu zrušeno, je správná úvaha žalovaného o účelovosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Přednesl-li přitom žalobce toliko obecná tvrzení o nebezpečí, která mu mají v zemi původu hrozit, bez ověřitelných údajů o tom, že takové nebezpečí skutečně existuje, není zde důvod pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54). Soud proto uzavírá, že jeho obecná tvrzení žalobce o jeho pronásledování v zemi původu, nejsou s to zpochybnit závěry žalovaného o neexistenci důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.
28. Konečně skutečnost, že žalobce nepřicestoval letecky ze země původu, ale z Alžírska, je v projednávané věci nerelevantní. Lze však uvést, že sám žalobce při pohovoru uvedl, že přicestoval do České republiky letecky přímo ze země původu, a nikoliv přes třetí zemi. Každopádně je ale takováto skutečnost bez relevance pro posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Námitka je proto nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Ze shora uvedených důvodů žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. července 2020

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce